

адміністративних стягнень, встановлених у КУпАП. їх перелік є вичерпним, якщо інше не передбачено чинним законодавством.

Отже, обов'язковими ознаками адміністративного делікту є 1) суспільна шкідливість діяння; 2) винність; 3) особа, яка його вчинила; 4) наслідком такого діяння є юридична відповідальність.

Література:

1. Підпригора О.А. Римське право: підручник. / О.А. Підпригора, Є.О. Харитонов. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – с. 415-423.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07 грудня 1984 р. № 8073-X // Відомості Верховної Ради Української РСР. –1984. – №51 – с.1122.
3. Бахрах Д. Н. Административное право России. – М.: Норма, 2002. – 590 с.
4. Битяк Ю. П. Адміністративне право України. – К.: Право, 2003. – 506с.

Казначесв

Дмитро Георгійович,

доцент кафедри

тактико-спеціальної підготовки

факультету № 2 Дніпропетровського

державного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

ФУНКЦІЇ ТА ЗАВДАННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В КОНТЕКСТІ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Відповідно до «Стратегії розвитку України – 2020» метою державної політики в сфері реформування правоохоронної системи є коригування завдань та функцій правоохоронних органів, упровадження нових засад проходження служби, нових критеріїв оцінки роботи правоохоронців для підвищення рівня захисту прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави від протиправних посягань [1].

У зазначеній стратегії передбачено формування нової системи Міністерства внутрішніх справ як цивільного органу, що формує державну політику у сферах протидії злочинності та забезпечення громадського порядку, комплексного управління державним кордоном, протидії нелегальній міграції, цивільного захисту, пожежної безпеки та протидії надзвичайним ситуаціям.

Реформу системи органів внутрішніх справ було розпочато у 2014 році. Вона передбачала прийняття чотирьох законів: «Про органи внутрішніх справ», «Про Національну поліцію», «Про сервісні послуги і сервісні центри

Міністерства внутрішніх справ України», «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення регулювання відносин у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху».

Відповідно концепції реформування правоохоронних органів України передбачалося, що Міністерство внутрішніх справ буде головним органом виконавчої влади, який сконцентрує в собі координацію та контроль за діяльністю інших елементів системи внутрішніх справ.

Окрім того, коаліційною угодою та концепцією реформування передбачено включення до структури МВС таких напрямів:

1. Державна прикордонна служба — центральний орган виконавчої влади в системі МВС, що реалізує державну політику у сфері комплексного управління державним кордоном.

2. Державна міграційна служба — центральний орган виконавчої влади в системі МВС, що реалізує державну політику у сфері протидії нелегальній міграції.

3. Державна служба з надзвичайних ситуацій — центральний орган виконавчої влади в системі МВС, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту пожежної безпеки та захисту від надзвичайних ситуацій.

4. Національна гвардія — військове формування у системі МВС із функціями забезпечення правопорядку [2].

У рамках правоохоронної реформи щодо проведення комплексного та системного реформування органів внутрішніх справ [3], Верховною Радою України одночасно з Законом України «Про Національну поліцію» 02 липня 2015 року було прийнято закон «Про органи внутрішніх справ», який формував систему органів внутрішніх справ, як самостійний орган виконавчої влади, визначав правові та організаційні засади діяльності центральних органів виконавчої влади України у сфері внутрішніх справ[4].

Цим законом передбачалося визначення взаємодії між Міністром внутрішніх справ, керівниками поліції, міграції та Національної гвардії.

Систему органів внутрішніх справ становили:

- Міністерство внутрішніх справ;
- Національна поліція;
- центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері захисту державного кордону;
- центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів;
- центральний орган виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідація надзвичайних ситуацій, рятувальної справи;

- Національна гвардія України.

Проте, 7 серпня 2015 року на цей закон було накладено вето Президента України, як на такий, що суперечить засадничим нормам Конституції України щодо здійснення виконавчої влади, та унеможливає подальше реформування системи органів внутрішніх справ з метою її наближення до сучасних європейських стандартів деполітизації діяльності правоохоронних органів, суперечить європейським стандартам діяльності правоохоронних органів, принципам здійснення демократичного цивільного контролю за діяльністю правоохоронних органів відкритими демократичними методами. Зокрема, він також суперечить Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави», яким визначено, що демократичний цивільний контроль здійснюється на основі розмежування функцій і повноважень політичного керівництва правоохоронною діяльністю та професійного управління правоохоронними органами, унеможливлення дублювання їхніх функцій, деполітизації контролю [5]. В подальшому 26 січня 2016 року Закон України «Про органи внутрішніх справ» був скасований, як такий, що не відповідає Конституції України та іншим законам України, створює загрози національній безпеці і обороноздатності держави, не відповідає стандартам демократичного цивільного контролю за діяльністю правоохоронних органів держави.

З набранням чинності Законом України «Про Національну поліцію» (7 листопада 2015 року) органів внутрішніх справ в Україні не існує [6].

Центральним органом виконавчої влади в системі МВС, що реалізує державну політику у сфері протидії злочинності та забезпечення громадського порядку є Національна поліція України, з такою структурою:

- поліція громадської безпеки (єдина патрульна служба та служба дільничних інспекторів);
- кримінальна поліція;
- патрульна поліція;
- органи досудового розслідування;
- поліція охорони;
- спеціальна поліція;
- підрозділи поліції спеціального призначення — уніфіковані підрозділи швидкого реагування, вичерпний перелік функцій яких встановлюється законом;

Відповідно до Закону України «Про Національну поліцію» завданнями Національної поліції є реалізація державної політики у сферах:

- забезпечення громадської безпеки та публічного порядку;
- охорони та захисту прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави;
- протидії злочинності;

- надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або інших надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги (поліцейські послуги) [6].

Основними функціями підрозділів Національної поліції є профілактична, оперативно-розшукова, кримінально-процесуальна, виконавча та охоронна (на договірних засадах).

У новій структурі велика роль відводиться органам управління на чолі з Центральним офісом Національної поліції та Головного управління національної поліції в регіонах. Але - найбільш важлива роль у взаєминах поліції з громадянами відведена територіальним органам поліції на місцях.

У той же час ключовими елементами територіальних органів поліції на місцях (відділів, відділень) будуть також і поліцейські ділянки, через які в основному і здійснюватиметься безпосередньо комунікація з суспільством і населенням.

Основними завданнями відділень поліції як базових органів поліції в першу чергу буде:

- зосередження уваги дільничних офіцерів поліції на ефективній превенції та з'ясуванні потреб громадян і спільне з громадою їх вирішення. Насамперед що стосується безпеки, правової-інформаційної та моніторингової діяльності;

- створення груп реагування поліції, основним завданням яких є: негайний виїзд на виклик, патрулювання певної зони відповідальності з метою попередження вчинення кримінальних та адміністративних правопорушень, проведення профілактичної та роз'яснювальної роботи з громадянами, здійснення перевірних заходів відносно піднаглядних осіб і т.д.

- попередження і розслідування найбільш характерних для невеликих населених пунктів тяжких правопорушень;

- виконання інших функцій, пов'язаних з питаннями забезпечення правопорядку на території обслуговування.

Таким чином, можна зазначити, що сутність реформи органів внутрішніх справ України полягає в перетворенні МВС на правоохоронне багатопрофільне цивільне відомство європейського зразка, що передбачає підвищення довіри населення до діяльності органів внутрішніх справ, а також авторитету працівника органу внутрішніх справ, підвищення ролі інститутів громадянського суспільства та органів місцевого самоврядування в заходах забезпечення прав і свобод населення; налагодження тісної співпраці з населенням та місцевими громадами.

Література:

1. Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5/2015/print/1433760210972984>.

2. Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1221414>

3. Питання реформування органів внутрішніх справ України: розпорядження Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 р. № 1118-р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://document.ua/pitannja-reformuvannja-organiv-vnutrishnih-sprav-ukrayinidoc210056.html>

4. Рада прийняла Закон об органах внутренних дел. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://news.liga.net/news/politics/6113911-rada-prinyala-zakon-ob-organax_vnutrennix_del.htm

5. Пропозиції Президента України до Закону України «Про органи внутрішніх справ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=54672&pf35401=354361>

6. Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII «Про Національну поліцію» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19/page2>

**Кузніченко
Оксана Валеріївна,**
доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Одеського державного університету
внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Стан розвитку та функціонування правоохоронних органів України на сьогодні є надзвичайно низьким, що породжує велику кількість негативних явищ, які спостерігаються в нашій країні, і, відповідно в сукупності породжується масове невдоволення великої кількості населення, яке, в свою чергу, повинно бути підтримкою держави.

Відповідно, реформування правоохоронних органів повинно мати всезагальну зацікавленість: суспільством, політиками, правоохоронцями. Суспільство нашої держави має яскраво виражену рису характеру – віру, і тому, загальними силами потрібно втілити в життя сподівання населення на краще життя, а також повернути людям віру у справедливість функціонування органів державної влади, правоохоронних органів та держави в цілому. Так, результати тематичних опитувань, здійснених соціологічною службою Центру Разумкова в рамках виконання нового проекту «Правоохоронна система України: стан, проблеми, перспективи реформування», щодо актуальності реформи для суспільства показали: «Найбільш зацікавленим у реформуванні нинішньої репресивної міліцейської системи в ефективний правоохоронний орган, який буде захищати права і свободи громадян, гарантувати громадський порядок, боротися зі злочинністю, є суспільство. Актуальність реформи підтримують дві третини